

loniernes Centralbestyrelse paa den første Departementschef, hængt paa Generalskattedirektøren endnu-Klasselotteriet. Ja, der frembyder sig formodentlig ikke mange særdeles intrikate juridiske Spørgsmaal ved Klasselotteriet, men der frembyder sig en ganske uendelig Mængde Brøvlari og Vidtløftighed. Den store Skare af Kollektører og Kollektorer, som findes, maa volde — jeg haaber, at den høitærede Finansminister ikke vil give mig uret heri — for ham og Departementschefen og den færlige Embedsmænd, under hvem de fortære, en overordentlig stor Mængde Bryderier og Møjsommeligheder, og det forekommer mig at være at omgaas ukononomisk med Statens Lid, at lade den samme Mand være Skattedirektør for Lødvæsenet, for de indirekte Afgifter, for Klasselotteriet og for de direkte Skatter. I endnu høiere Grad forekommer det mig gjælder disse Betragtninger om den Maade, hvorpaa Departementschefens Forhold ere ordnede under Indenrigsministeriet. Under dette Ministerium er der jo henlagt en stor Mangfoldighed af Forretninger, saa mange, at den høitærede Indenrigsminister idelig maa dele sig mellem høist forskjellige Beshæftigelser og lade sin Interesse fare snart tilhøre og snart tilvenstre over saa store Omraader, at det vistnok vil være ham umuligt at kunne følge dem alle med den samme Omhu. Men saa burde dog Ministeren ialtsald være understøttet ikke alene knapt, men nogenlunde rigeligt og syldigt med den Medhjælp, som var ham fornøden, og Ministeren burde være det, ikke alene fordi det kræves til en god Besørgelse af Forretningerne, men fordi — og dette gjælder ikke alene Indenrigsministeriet, men samtlige Ministerier — Departementscheferne ere Bærerne af den egentlige Forretningstradition, og jo mere man fra Folkethingets Side lægger Vægt paa at arbejde hen i den parlamentariske Retning, desto nødvendiggere og ønskeligere maa det blive fra Folkethingets Side at sørge for, at Traditionen i Ministerierne er sikret og godt repræsenteret. Der drages her saa ofte Paralleller mellem vore Forhold, ialtsald saaledes som vi ønske, at de stulde være, og England. I England har man fuldstændig gennemført det parlamentariske System saaledes, at ikke blot Ministrene stiftede efter det parlamentariske Flertal, men ogsaa deres Understatssekretærer følge med dem. Men dersom Nogen tror, at han derved saaer et Udtryk for, hvorledes den engelske Administration er ordnet ligeoverfor Parlamentarismen, saa vil han tage overordentlig fejl.

Den Understatssekretær, som følger med Ministeren, som gaar med sin politiske Ben, og vender tilbage med sin politiske Ben, og som kun ganske uegentlig svarer til, hvad vi kalde Departementschef, er saa godt som aldeles ikke beshæftiget med Administrationen, han er nesten udelukkende en politisk Medhjælper, der sidder i Underhuset, hvis hans Chef er i Overhuset, og i Overhuset, hvis hans Chef er i Underhuset, men som forresten aldeles ikke, eller i alt Fald kun ganske undtagelsesvis, har Noget med Forretningernes Detail at gjøre. Derimod findes der i alle engelske Ministerier en saakaldet „permanent Understatssekretær“, som er den virkelige Leder af Ministeriet. Han sidder der, hvad enten det er en liberal eller konservativ Regjering, som er ved Roret, han vedbliver at fungere som den øverste Mand i Ministeriet, hvad enten Styrelsen er radikal eller Tory, og det er han, der er Bærer af Traditionen, og som bevirker, at den nye Minister, naar han træder til, har en sikker Mand, der er istand til og villig til at udsøre det, som Ministeren af politiske Grunde anser for at være rigtigt. Saaledes som Departementschefernes Funktioner her ere hobebede sammen, navnlig under Indenrigsministeriet, er det ikke muligt, at en Departementschef kan være saaledes fortrolig med de enkelte Brancher, at han kan blive paa den ene Side en sikker og paalidelig Raadgiver for den hyppig stiftende Minister og samtidig være en Bærer af Traditionen, den fornuftige og sunde administrative Tradition, der ikke maa uden videre brydes, thi den kan ikke brydes, uden at derved det hele Samsund, de Regjerede, altsaa Landets Borgere, komme til at lide derved. Lad os da se, hvad f. Ex. den ene af Departementscheferne i Indenrigsministeriet har med at gjøre. Han har for det Første det, hvad der vedrører Ministeriet, han skal fordele alle Sagerne, registrere Foresøllingerne, passe Sager vedkommende Ministeriets Organisation o. s. v.; men saa har han tillige foruden Indførselsretssager og Valgene til Rigsdagen, som Altsammen er Bagateller, de kommunale Forhold, og det er en stor Kategori; han har Indkvarteringsvæsenet, Frikjørseler, Fattigvæsenet, som ogsaa er en betydelig Branche; han har Næringsvæsenet, Eneret paa Opfindelser og alle Understøttelser til Industriens Fremme og overhovedet Alt under Ministeriet, der vedrører Industri- og Omsetningsforhold. Fremdeles har han Grønland, han har Landvæsenetsager, Fiskerisager, alle private Fiskeri- og Sagtsager, Sandflugtsager, Indbæmningsager